

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/49/2015
Identifikačné číslo spisu:	1206215107
Dátum vydania rozhodnutia:	28.01.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Petříková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1206215107.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu Ing. W., bývajúceho v W., zastúpeného Mgr. Zuzanou Bdžochovou, advokátkou v Bratislave, Mickiewiczova 6, proti žalovanej Ringier Axel Springer Slovakia, a. s., so sídlom v Bratislave, Prievozská 14, zastúpenej JUDr. Jánom Havlátom, advokátom v Bratislave, Rudnayovo námestie 1, o ochranu osobnosti, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 7 C 136/2006, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 16. januára 2013 sp. zn. 4 Co 47/2011, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanej náhradu trov dovolacieho konania, ktoré pozostávajú z trov právneho zastúpenia, v sume 118,92 € na účet JUDr. Jána Havláta, advokáta v Bratislave, Rudnayovo námestie 1, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava II rozsudkom z 13. októbra 2010 č.k. 7 C 136/2006-233 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 2 500,- € do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku návrh zamietol s tým, že o trovách konania rozhodne až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Dospel k záveru, že žalovaná neoprávnene zasiahla do práva žalobcu na ochranu osobnosti, najmä jeho občianskej cti, dobrého mena a ľudskej dôstojnosti tým, že v článku uverejnenom v denníku I. 24. júna 2003 s názvom „Našiel sa podnikateľ O. v policajnom úkryte“ uviedla o žalobcovi, že je podnikateľ s mafiánskymi spôsobmi, že si proti svojmu spoločníkovi objednal podsvetie, že ho dolapila polícia, keď išiel zaplatiť podsvetiu za objednané služby, ktorými malo byť ťažké ublíženie na zdraví dvoch osôb. Konštatoval, že aj keď žalovaná neuviedla celé meno žalobcu, neuverejnila jeho fotografiu, uviedla také identifikačné údaje, ako W., člen dozornej rady H., na základe ktorých osoby, ktoré žalobcu poznajú, mohli vedieť, že sa v článku píše o žalobcovi, čo mal preukázané aj svedeckými výpoveďami. Navyše aj osoby, ktoré žalobcu vôbec nepoznali, mohli zistiť, že sa jedná o neho nahliadnutím do obchodného registra. Pokiaľ žalovaná poukázala na to, že informácie, ktoré boli uverejnené v napadnutom článku, boli uverejnené už deň pred tým v elektronických médiách, mal za to, že na zodpovednosť vydavateľa periodika za neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti nemá vplyv to, či aj v iných médiách

boli uverejnené tvrdenia a informácie, ktoré boli uverejnené v jeho periodiku, ale len prípadne by to mohlo byť zohľadnené pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, resp. pri rozhodovaní o jej priznaní. Napriek tomu, že žalobca nebol nikdy uznaný vinným zo spáchania predmetného skutku, žalovaná vo svojom denníku uverejnila informáciu, že je podnikateľ s mafiánskymi spôsobmi, že si proti svojmu spoločníkovi objednal podsvetie, že ho dolapila polícia, keď išiel zaplatiť podsvetiu za objednané služby, ktorými malo byť ťažké ublíženie na zdraví dvoch osôb. Mal za to, že pri uverejnení tak závažnej informácie sa žalovaná nemôže odvolávať na realizáciu slobody prejavu a na prinášanie informácií o veciach verejného záujmu. Výslovil, že právoplatným rozsudkom súdu nepreukázaná trestná činnosť je nielen neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti, ale zakladá nárok oprávnenej osoby domáhať sa náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Média musia dbať na to, že akákoľvek informácia obsahujúca meno osoby, resp. také jej identifikačné údaje o tejto osobe, na základe ktorých je možné ju spoznať v akomkoľvek štádiu trestného konania, pokiaľ nedošlo k právoplatnému rozhodnutiu o vine tejto osoby, môže predstavovať citelný zásah do práva tejto osoby na ochranu jej osobnosti, najmä pokiaľ táto osoba nie je osobou verejného záujmu, pričom aj hodnotiaci úsudok musí mať svoj skutkový základ. Za daných okolností pri hľadaní rovnováhy a proporcionality medzi právom žalobcu na ochranu osobnosti a právom žalovanej na slobodu prejavu, dospel k záveru, že v danom prípade bolo potrebné uprednostniť právo žalobcu na ochranu osobnosti, pričom išlo o informáciu spôsobilú „pošpiniť“ dobré meno a česť tejto osoby, ku ktorej očisteniu nemá ako dôjsť, pokiaľ následne nie je v tlači uverejnená informácia o tom, že bolo zastavené trestné stíhanie voči tejto osobe. Žalobcom požadované zadostučinenie formou ospravedlnenia v zmysle § 13 ods. 1 OZ, keď tento žiadal, aby bola žalovanej uložená povinnosť strpieť, aby žalobca dal na jej náklady k dispozícii dvom tuzemským tlačovým agentúram a trom tlačovým periodikám vydávaným v Slovenskej republike podľa výberu žalobcu na uverejnenie požadované ospravedlnenie bez toho, aby akýmkoľvek spôsobom odôvodnil, prečo žiada uverejniť ospravedlnenie v iných médiách, ako tých, ktorých vydavateľom je žalovaná, považoval za neprimerané. Pri rozhodovaní o náhrade nemajetkovej ujmy v peniazoch prihliadol na to, že k neoprávnenému zásahu do práv na ochranu osobnosti žalobcu došlo v denníku s vysokým nákladom a čitateľnosťou, preto intenzitu zásahu a rozsah nepriaznivých následkov považoval za vysoké. Mal za to, že nepostačuje iné zadostučinenie, ako v peniazoch. Žalobcom požadovanú náhradu nemajetkovej ujmy však považoval za neprimerane vysokú, ktorej výšku žalobca ani dostatočne neodôvodnil a nepreukázal. Nemal za preukázané, že by v dôsledku neoprávneného zásahu žalovanej do práva žalobcu na ochranu osobnosti došlo k zhoršeniu jeho postavenia v rodine. Pokiaľ ide o pracovnú a podnikateľskú oblasť života žalobcu, z výpovedí svedkov zistil, že všetky firmy, ktoré žalobca založil spolu s Ing. M., dodnes fungujú, žiadna neskončila v konkurze, splatili všetky svoje dlhy. Výpovede svedkov Ing. M. a Ing. H., že firmy, v ktorých žalobca pôsobil, začali mať po uverejnení článku problémy s bankami, nechceli im poskytovať úvery, resp. im znižovať limity, že sa zmenilo správanie obchodných partnerov, prestali im dôverovať, platiť, ustupovali od projektov, požadovali väčšie úroky, odchádzali im zamestnanci, nemal podložené dôkazmi. Po vyhodnotení výpovedí vypočutých svedkov dospel k záveru, že tieto do istej miery potvrdzujú, že došlo k zníženiu vážnosti žalobcu v širšej spoločnosti, ako aj v podnikateľskej sfére v dôsledku napadnutého článku, čo v spojení s intenzitou tohto zásahu odôvodňuje potrebu priznania náhrady. Pri určení výšky tejto náhrady prihliadol aj na tú skutočnosť, že žalobca podal návrh na ochranu osobnosti až tri roky po uverejnení predmetného článku, z prvých štyroch pojednávaní sa ospravedlnil, z čoho mal za to, že týmto postupom žalobca zmaril dostatočne včasnú nápravu negatívnych následkov neoprávneného zásahu do práva na ochranu jeho osobnosti poskytnutím morálneho zadostučinenia. Za dostatočnú náhradu nemajetkovej ujmy považoval náhradu v sume 2 500,- €. Preto návrh vo zvyšnej časti o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch zamietol.

Na odvolania žalobcu a žalovanej Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo 16. januára 2013 sp. zn. 4 Co 47/2011 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že pri hľadaní rovnováhy a proporcionality medzi právom žalobcu na ochranu osobnosti a právom žalovanej na slobodu prejavu bolo potrebné uprednostniť právo žalobcu na ochranu osobnosti. Voči žalobcovi bolo 21. marca 2003 vznesené obvinenie z prípravy trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 7 ods. 1 k § 222 ods. 1 Tr. zák., avšak trestné stíhanie bolo voči nemu zastavené, nebol uznaný vinným zo spáchania trestného činu. Treba poukázať na to, že žiadne štádium trestného stíhania, ktoré

nebolo právoplatne skončené, neodôvodňuje informácie obsahujúce meno osoby, resp. také identifikačné údaje o tejto osobe, na základe ktorých je ju možné spoznať, pokiaľ nedôjde k právoplatnému rozhodnutiu o vine tejto osoby. Pokiaľ sa žalovaná odvolávala na to, že vychádzal z informácii poskytnutých vtedajším ministrom vnútra a viceprezidentom PZ SR, odvolací súd uviedol, že žalobca nenapadol výroky, ktoré sú citáciou výrokov uvedených osôb. Taktiež nebola dôvodná obrana žalovanej, že uverejnené informácie o žalobcovi boli uverejnené deň pred uverejnením článku vo všetkých elektronických médiách, na ktorú skutočnosť možno prihliadať len pri posudzovaní výšky priznanej nemajetkovej ujmy. Odvolací súd ďalej poznamenal, že najdôležitejšou obsahovou náležitosťou je petit. V ňom žalobca uvádza, ako chce, aby súd o jeho návrhu rozhodol, resp. ako by mal zniesť výrok rozsudku. Stanovuje ním zároveň rozsah požadovanej súdnej ochrany a určuje súdu medze toho, o čom a ako má rozhodnúť. Pretože v podstate ide o návrh súdneho výroku, kladie zákon na formuláciu petitu určité požiadavky, rešpektovaním ktorých sa zabezpečuje presnosť a určitosť (teda aj vykonateľnosť) výrokov rozsudkov. Presný a určitý petit je pre súd rámcom rozhodovania, z ktorého nesmie vybočiť a ktorý môže prekročiť len v taxatívne vymedzených prípadoch (§ 153 ods. 2 O.s.p.). Žalobný petit (návrh výroku rozsudku súdu) musí byť presný, určitý a zrozumiteľný. Pokiaľ je tento nesprávny, t.j. vymedzenie práv im zodpovedajúcich povinností v ňom obsiahnutých je nepresné, prevzatie takéhoto petitu do výroku rozhodnutia by malo za následok nevykonateľnosť rozhodnutia. Uvedené požiadavky nie sú formálne, ale nevyhnutné pre výsledok konania, teda pre to, aby rozhodnutie bolo vykonateľné a aby mohli nastať účinky zamýšľané navrhovateľom (I. ÚS 233/97). Pokiaľ ide o petit návrhu na morálne zadostučinenie formou uverejnenia ospravedlnenia, forma a navrhovaný spôsob musí byť primeraný forme uverejnenia výrokov a nimi spôsobenému zásahu, čo v danom prípade zo strany žalobcu navrhované nebolo a odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa o neprimeranosti a neodôvodnenosti žalobcom požadovaného petitu, neadekvátnemu s uverejnením výrokov v predmetnom článku daného denníka. Námetka žalobcu, že súd prvého stupňa mohol jeho nároku vyhovieť v užšom zmysle a v ostatnej časti týkajúcej sa priznania morálneho zadostučinenia jeho návrh zamietnuť, preto nebola dôvodná, pretože petitom návrhu žalobcu na morálnu satisfakciu formou ospravedlnenia je súd viazaný a nemôže si ho upravovať. Aj v časti priznania nemajetkovej ujmy a jej výšky sa odvolací súd s rozhodnutím súdu prvého stupňa stotožnil. Žalobcom uplatnená výška náhrady nemajetkovej ujmy bola neprimeraná a túto náležite neodôvodnil a v konaní nepreukázal. Odvolací súd vzhľadom na vyššie uvedené dôvody napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd nerozhodol vzhľadom k tomu, že rozhodoval o odvolaní proti rozhodnutiu, ktorým nebolo rozhodnuté o trovách konania z dôvodu postupu podľa § 151 ods. 3 O.s.p. a o trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa (§ 224 ods. 4 O.s.p.).

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca. Navrhol, aby dovolací súd rozsudky súdov nižšieho stupňa v časti, ktorou súd prvého stupňa vo zvyšku návrh zamietol a odvolací súd tento výrok súdu prvého stupňa potvrdil, zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnil v súlade s ustanovením § 241 ods. 2 písm. a/, b/ a c/ O.s.p. najmä tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ustanovení § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., keďže sa mu ako účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Namietal, že odvolací súd sa nedostatočne vysporiadal s jeho odvolacími námietkami, najmä v spojitosti s vykonaným doplneným dokazovaním, v dôsledku čoho je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné. Vyjadril presvedčenie, že súdy sa pri vydaní napadnutých výrokových častí rozhodnutí výrazne odchyľili od ustálenej rozhodovacej súdnej praxe. Napokon dovolateľ namietal aj nesprávne právne posúdenie otázok morálneho zadostučinenia a náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch súdmi nižšieho stupňa.

Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu žalobcu navrhla dovolaciemu súdu, aby predmetné dovolanie odmietol, keďže dovolateľ neuviedol žiadne také skutočnosti, ktoré by opodstatňovali prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., a zároveň dovolanie nie je prípustné ani podľa § 238 (§ 241 ods. 2 písm. b/ a c/) O.s.p. Taktiež si uplatnila náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), riadne zastúpený (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či

tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto mimoriadny opravný prostriedok nie je prípustný, preto ho treba odmietnuť.

Dovolanie možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V preskúmvanej veci dovolateľ napadol rozhodnutie odvolacieho súdu vydané vo forme rozsudku, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa.

Podmienky prípustnosti dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 238 O.s.p.

Prípustnosť dovolania v predmetnej veci podľa § 238 O.s.p. neprichádza do úvahy. Nejde totiž o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu vo veci samej, ani o rozsudok, v ktorom by sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, pretože odvolací súd v tejto veci ešte nerozhodoval. Rovnako nejde o rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, ani o rozsudok, ktorým by bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Ak súdne konanie trpí niektorou z väd vymenovaných v ustanovení § 237 ods. 1 O.s.p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, pri ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 O.s.p. neprípustné. Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O.s.p., odvolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či nie je daná prípustnosť dovolania v zmysle tohto zákonného ustanovenia, teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi pred súdom konať alebo rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným.

Dovolateľ existenciu procesných väd konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Z obsahu dovolania možno vyvodiť, že dovolateľ namieta nedostatok riadneho odôvodnenia rozhodnutí súdov nižšieho stupňa, odchýlenie sa od ustálenej rozhodovacej súdnej praxe (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.), postup pri vykonaní dokazovania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ako aj nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva.

Pokiaľ žalobca namieta nedostatky týkajúce sa odôvodnenia dovolaním napadnutých rozhodnutí súdov nižšieho stupňa, treba uviesť, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky totiž vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1

Dohovoru, v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006); právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu.

Dovoláním napadnuté rozhodnutie spĺňa požadované náležitosti, uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská procesných strán k prerokúvanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania a právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvého stupňa a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvého stupňa, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa. Napokon treba dodať, že za vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobcu.

Pokiaľ žalobca namieta, že rozhodnutia súdov nižšieho stupňa sú v nesúlade s doterajšou ustálenou praxou všeobecných súdov, čo má za následok ich nepredvídateľnosť dovolací súd poznamenáva, že žalobca neuvádza žiadne konkrétne rozhodnutia súdov, s ktorými by mali byť napadnuté rozhodnutia v nesúlade bez prípadného riadneho odôvodnenia odklonu od ustálenej judikatúry. Žalobca ani neuviedol, s akými ustálenými právnymi názormi sa sudy nižšieho stupňa dostali do rozporu. Ani táto námietka dovolateľa preto nie je spôsobilá založiť prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

Pokiaľ žalobca argumentuje údajnými nesprávnosťami, ku ktorým podľa jeho názoru došlo v procese zisťovania rozhodujúcich skutkových okolností, dovolací súd uvádza, že v prípade neúplnosti skutkových zistení alebo nesprávnosti skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (viď viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012).

K námietke žalobcu, že v konaní došlo k tzv. inej (v § 237 O.s.p. neuvedenej) vade konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, dovolací súd uvádza, že pokiaľ k vade tejto povahy došlo (dovolací súd sa touto otázkou nezaoberal), nemohla založiť prípustnosť dovolania, lebo nejde ani o znak alebo atribút rozsudku uvedeného v ustanovení § 238 O.s.p., proti ktorému je dovolanie prípustné, ani o procesnú vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. Iná vada konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), je síce relevantný dovolací dôvod, úspešne ho ale možno uplatniť iba v procesne prípustnom dovolaní. Takáto vada sama o sebe (i keby k nej skutočne došlo) prípustnosť dovolania nezakladá.

Obsah dovolacích námietok smeroval tiež k spochybneniu správnosti právneho posúdenia veci konajúcimi súdmi (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súď ale právnym posúdením veci neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 112/2001 zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je relevantným dovolacím dôvodom, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov však nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. lebo (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie veci súdom účastníkovi konania neznemožní

realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (viď napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 62/2010, sp. zn. 2 Cdo 97/2010, sp. zn. 3 Cdo 53/2011, sp. zn. 4 Cdo 68/2011, sp. zn. 5 Cdo 44/2011, sp. zn. 6 Cdo 41/2011 a sp. zn. 7 Cdo 26/2010).

Z dôvodov vyššie uvedených dospel dovolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania žalobcu nevyplýva z § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. ani z § 237 ods. 1 O.s.p. Dovolanie preto odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. bez toho, aby skúmal opodstatnenosť dovolateľom uplatnených dovolacích dôvodov v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Žalovaná mala v dovolacom konaní úspech, preto jej patrí právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 veta prvá O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalovaná si náhradu trov dovolacieho konania uplatnila a ich výšku vyčíslila. Dovovací súd jej priznal náhradu spočívajúcu v odmene advokáta (ktorý ju zastupoval aj pred súdmi nižšieho stupňa) za 1 úkon právnej služby poskytnutej vypracovaním vyjadrenia z 18. júna 2013 [§ 13a ods. 2 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“)]. Pri určení odmeny za tento úkon právnej služby vychádzal z tarifnej odmeny vyplývajúcej z § 10 ods. 1 a 8 vyhlášky a jej výšku za 1 úkon právnej služby určil sumou 118,92 € [t.j. 91,29 € (§ 10 ods. 1 a 8 vyhlášky) + režijný paušál 7,81 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) + DPH 19,82 € predstavuje spolu 118,92 €], pričom za tarifnú hodnotu považoval sumu 2 000 € (§ 10 ods. 8 vyhlášky).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.